

“Συν Αθηνά και συ χείρα κινεί”

Μύθος του Αισώπου

Υπενθύμιση. Το άτομο υδρογόνου, η μονάδα που “χτίζει” τον οργανισμό μας, αγωνίζεται, συνεχώς, να διατηρεί το ηλεκτραρνητικό (-) φορτίο του, επειδή αλλιώς, θα χαθεί, ως ύπαρξη. Το ίδιο πρέπει να κάνει και ολόκληρος ο οργανισμός.

Ἄνῆρ πλούσιος Ἀθηναῖος μεθ’ ἑτέρων τινῶν ἔπλει. Καὶ δὴ χειμῶνος σφοδροῦ γενομένου καὶ τῆς νηὸς περιτραπέισης, οἱ μὲν λοιποὶ πάντες διενήχοντο, ὁ δὲ Ἀθηναῖος παρ’ ἕκαστα τὴν Ἀθηνᾶν ἐπικαλούμενος μυρία ἐπηγγέλλετο, εἰ περισωθείη. Εἷς δὲ τις τῶν συννεναυαγηκότων παρανηχόμενος ἔφη πρὸς αὐτόν· “Σὺν Ἀθηνᾶ καὶ σὺ χεῖρα κινεῖ”. Ἄτὰρ οὖν καὶ ἡμᾶς μετὰ τῆς τῶν θεῶν παρακλήσεως χρῆ καὶ αὐτοῦς τι ὑπὲρ αὐτῶν λογιζομένους δρᾶν. Ὅτι ἀγαπητόν ἐστι καὶ ἐνεργούντας θεῶν εὐνοίας τυγχάνειν ἢ ἑαυτῶν ἀμελοῦντας ὑπὸ τῶν δαιμόνων περισώζεσθαι. Τοὺς εἰς συμφορὰς ἐμπίπτοντας χρῆ καὶ αὐτοῦς ὑπὲρ ἑαυτῶν κοπιᾶν καὶ οὕτω τοῦ θεοῦ περὶ βοηθείας δέεσθαι.

Ένας πλούσιος Αθηναῖος ταξίδευε με ένα πλοίο. Απ’ τη μεγάλη, όμως, θαλασσοταραχή το πλοίο ναυάγησε και ὅλοι, βρέθηκαν στη θάλασσα κι ἄρχισαν να κολυμπούν για να σωθούν. Ο πλούσιος Αθηναῖος, δεν κολυμπούσε και μόνον προσεύχονταν στη θεά Αθηνά και της ἔταζε χίλια δυο τάματα, για να τον σώσει. Τότε, ἕνας ἄλλος ναυαγός, του φώναξε: “καλά κάνεις και προσεύχεσαι στη θεά Αθηνά, αλλά, ταυτόχρονα, κούνα και τα χέρια σου”. Έτσι λοιπόν κι εμεῖς, μαζί με τις προσευχές, πρέπει να φροντίζουμε τον εαυτό μας, επειδή ο θεός προτιμάει να βοηθάει τις πράξεις μας, παρά να αφηνόμαστε στην τύχη, παραμελώντας τον εαυτό μας. Αυτοί που βρίσκονται σε συμφορές, πρέπει να αγωνίζονται να σωθούν, για να εισακούεται η προσευχή τους απ’ τον θεό.

Και η νεοελληνική συνέχεια...

Κάποτε ξέσπασε μια καταιγίδα, που κράτησε πολλές βδομάδες. Πλημμύρισαν τα πάντα και ο κόσμος, ἔφευγε στα βουνά, για να σωθεί. Μόνον ο ιερέας ενός χωριού, ἕνας ἅγιος ἄνθρωπος, ἔμεινε στο χωριό. Νηστικός και αδύναμος απ’ τη νηστεία, ανέβηκε στην στέγη της εκκλησίας και συνέχισε να προσεύχεται

στον Θεό. Ήταν σίγουρος, ότι θα τον λυπόταν. Δεν ήταν δυνατόν να μη λάβει υπόψη Του, πόσο καλός χριστιανός ήταν, πόσες προσευχές έχει κάνει, τις καλές πράξεις του... Θα τον έσωζε. Δεν θα τον άφηνε να χαθεί... Γι αυτό, αρνήθηκε να μπει στη βάρκα, που πλησίασε. Ήταν σίγουρος ότι ο Θεός θα τον σώσει... και συνέχισε να προσεύχεται. Πέρασε κι άλλη βάρκα, αλλά και πάλι αρνήθηκε... Έμεινε σταθερός στην πίστη του. Το νερό, είχε σκεπάσει την στέγη και αναγκάστηκε να ανέβει στο καμπαναριό, συνεχίζοντας την προσευχή... Στο ψηλότερο σημείο του καμπαναριού και, ενώ το νερό ήταν στο ύψος του λαιμού του, πλησίασε κι άλλη βάρκα. Ο βαρκάρης τον παρακάλεσε θερμά να μπει μέσα... Εκείνος, όμως, αρνήθηκε, λέγοντας "έχω εμπιστοσύνη στον Θεό και είμαι σίγουρος, ότι δεν θα με εγκαταλείψει"... και λίγο, αφού έφυγε η βάρκα, ο αγαθός ιερέας πνίγηκε... και πήγε, αμέσως, στον Παράδεισο. Τον βλέπει ο Θεός, τον αγκαλιάζει στοργικά, λέγοντας: "καλώς ήλθες τέκνο μου, σε περίμενα". Ο ιερέας σάστισε. Κοιτάζει τον Θεό και λέει, με παράπονο: "Θεέ μου, γιατί δεν άκουσες τις προσευχές μου;" "Μα τί λες τέκνο μου. Εγώ δεν άκουσα τις προσευχές σου;", λέει με έκπληξη ο Θεός. "Ναι, Θεέ μου", συνεχίζει ο αγνός ιερέας, "γιατί δεν με βοήθησες;" "Μα πώς, τέκνο μου", του λέει ο Θεός, "τρεις βάρκες σου έστειλα και αρνήθηκες να μεις μέσα...".

Ελεύθερη απόδοση

Σ.Χαραλαμπίδης, Απρίλιος,2020